

ДЖЕФРИ ДИВЪР

СТОМАНЕНА ЦЕЛУВКА

Jeffery Deaver
The Steel Kiss
Copyright © by Gunner Publications, LLC, 2016
All rights reserved

© Юлия Чернева, превод от английски език
© Димитър Стоянов – Димó, худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2016
ISBN 978-954-389-396-6

Книгите на *ЕРА* търсете на
www.erabooks.net

**ДЖЕФРИ
ДИВЪР**

**СТОМАНЕНА
ЦЕЛУВКА**

EPA

На Уил и Тина Андерсън и момчетата...

*Врагът е пред портата. Трябва да се преборим с нашето
разточителство, нашата глупост и нашата престъпност.*

Цицерон

ВТОРНИК

I

УДАР С ТЪП ПРЕДМЕТ

1.

Понякога ти провървява.

Амелия Сакс караше червения си като артериална кръв „Форд Торино“ по търговската отсечка на Хенри Стрийт в Бруклин, без да обръща голямо внимание на пешеходците и уличното движение, когато съзря заподозрения.

Какви бяха шансовете?

Помогна ѝ фактът, че Неизвестният заподозрян 40 имаше необикновена външност. Висок и доста слаб, той се открояваше в тълпата. И все пак само това не е достатъчно, за да те забележат в човешкото множество. В нощта преди две седмици, когато той беше пребил до смърт жертвата си обаче, свидетел бе съобщил, че убиецът е бил със спортно сако на карета и бейзболна шапка на „Брейвс“. Сакс беше направила необходимото, макар и без надежда – бе разпространила информацията до полицейските участъци и се беше придвижила към други аспекти на разследването... и към други разследвания. Детективите от Криминалния отдел имаха много работа.

Преди час обаче патрулиращ полицаи от Осемдесет и четвърти участък, който правел обиколката си близо до Бруклин Хайтс Променад, беше забелязал подозрителен човек и се бе обадил на Сакс – водещата разследването. Убийството беше станало късно през нощта на запустял строителен обект и извършителят очевидно не знаеше, че има свидетел, затова сигурно се чувстваше в безопасност, защото беше облякъл същите дрехи. Патрулният полицаи го беше изгубил в тълпата, но въпреки това Сакс бързо се отправи към мястото и повика подкрепления, макар че този район на града беше голям и населен с десетки хиляди подобно облечени хора. Тя иронично си помисли, че вероятността да открие господин Четиресет там, на практика не съществува.

Но по дяволите, той беше там и вървеше с големи крачки. Висок, кльощав, със зелено сако, бейзболна шапка и всичко останало, въпреки че в гръб Сакс не можеше да види името на отбора, изписано на шапката.

Тя спря на автобусна лента, хвърли полицейската табелка на таблото и слезе от колата, като в последния момент видя някакъв велосипедист самоубиец, който се размина на сантиметри от сблъсък с вратата на ториното. Той се обърна, но не за да обвини, а да огледа по-добре високата червенокоса бивша манекенка, със съсредоточен поглед и оръжие на хълбока над черните джинси.

Амелия тръгна по тротоара, следвайки убиецата. Дългурестият мъж се движеше с широки крачки. Краката му бяха дълги, но тънки. Сакс забеляза, че той носи маратонки, и си помисли, че те са много по-удобни за бягане по мокрия от априлските дъждове бетон от нейните ботуши с кожени подметки. Донякъде ѝ се искаше той да е по-предпазлив и да погледне през рамо, за да може да види лицето му. Чертите му все още бяха неизвестни. Мъжът обаче крачеше със странната си походка, отпуснал ръце до тялото си и праметнал раница през наведеното си рамо.

Сакс се запита дали оръжието на убийството е вътре – чукаът със заоблен край, предназначен за приглаждане на метални ръбове и занитване. Извършителят беше използвал тази страна на чука за убийството, не разцепа за вадене на гвоздеи в другия край. Заключение какво беше разбило черепа на Тод Уилямс беше дошло от базата данни, която Линкълн Райм беше създал за Нюйоркската полиция и Института по съдебна медицина,

озаглавена „Въздействие на различни оръжия върху човешкото тяло. Трета част: Травма, нанесена с тъп предмет“. Базата данни беше на Райм, но Амелия беше принудена да извърши анализите сама. Без него.

Тя сякаш почувства удар в стомаха при тази мисъл и бързо я прогони от съзнанието си.

Отново си представи раните на жертвата. Онова, което бе преживял двайсет и девет годишният жител на Манхатън, беше ужасно – пребит до смърт и обран, докато се беше приближавал към нощен клуб с метафоричното име „40 градуса север“. Сакс беше научила, че това е географската ширина на Ийст Вилидж, където се намираше клубът.

Сега Неизвестният заподозрян 40, кръстен на името на нощния клуб, пресичаше улицата на светофара. Какво странно телосложение. Той беше висок повече от метър и осемдесет, но въпреки това сигурно не тежеше повече от шейсет и четири–шейсет и осем килограма.

Амелия разбра накъде се е отправил и предупреди диспечера да каже на подкрепленията, че заподозреният влиза в пететажен търговски център на Хенри Стрийт, и се вмъкна вътре след него.

Заедно със „сянката“ си, следваща го на дискретно разстояние, господин Четиресет се смеси с тълпата купувачи. Хората в този град постоянно бяха в движение, същински жужащи атоми, вълни от хора от всякакъв пол, възраст, цвят и размери. Ню Йорк имаше свой часовник и въпреки че времето за обяд беше минало, служители, които трябваше да са в офисите, и ученици, които трябваше да са на училище, бяха тук, харчеха пари, ядяха, разхождаха се, гледаха стоките, пишеха есемеси и разговаряха.

И значително усложняваха плановете за арест на Амелия Сакс.

Четиресет се отправи към втория етаж. Продължи да върви целенасочено през ярко осветения мол, който приличаше толкова много на всички други, че можеше да е навсякъде – в Парамус, Остин или Портланд. От закусвалните се разнасяше миризма на пържено и на лук, а от магазините за козметика ухаеше на парфюми. Амелия се зачуди какво прави тук Четиресет. Искаше да си купи нещо?

Може би в момента заподозреният нямаше намерение да пазарува, а да се нахрани, защото влезе в „Старбъкс“.

Сакс се скри зад колона близо да ескалатора, на шест-седем метра от входа на кафенето. Внимаваше мъжът да не я забележи. Трябваше да бъде сигурна, че той няма да заподозре, че го следят. Нямахше вид, че носи оръжие. Всяко ченге знае, че хората вървят по особен начин, когато имат пистолет в джоба си – някак по-бдително, с по-скована походка – но това не означаваше, че заподозреният не е въоръжен. И ако усетеше, че Амелия го следи, и започнеше да стреля? Щеше да стане касапница.

Тя хвърли бърз поглед в кафенето и видя, че мъжът е стигнал до бюфета и си взима два сандвича, а след това очевидно си поръчва напитка. Или вероятно две. Той плати и се скри от погледа ѝ. Сигурно чакаше капучиното си или мока. Нещо по-така. Ако си беше поръчал филтрирано кафе, щяха да му го дадат веднага.

Щеше ли да се храни там, или щеше да излезе? Два сандвича. Чакаше ли някого? Или един за сега, а другият за по-късно?

Сакс се двоумеше. Къде беше най-удобното място да го арестува? Навън, на улицата, в кафенето или на друго място в мола? Да, търговският център и „Старбъкс“ бяха пълни с хора, но на улицата имаше още по-големи тълпи. Нямахше идеално решение за ареста.

Минаха няколко минути, а Четиресет не излизаше. Амелия предположи, че той обядва. Но щеше ли да се срещне с някого?

Това допълнително би усложнило ареста.

Телефонът ѝ иззвъня.

– Амелия, Бъди Евърет.

– Здравей – тихо отговори тя на патрулния полицаи от Осемдесет и четвърти участък. Дватамата се познаваха добре.

– Ние сме навън. Аз и Дод. И още една кола с трима полицаи.

– Той е в „Старбъкс“, на втория етаж.

В същия момент Сакс видя доставчик с количка, натоварена с кашони с емблемата на „Старбъкс“ – морска сирена. Това означаваше, че кафенето няма заден изход. Четиресет беше заклещен в задънена улица. Вярно, вътре имаше хора, потенциални свидетели, но те бяха по-малко, отколкото в мола или на улицата.

– Искам да го арестувам тук – каза тя на Евърет.

– Вътре ли? Хубаво. – Последва кратко мълчание. – Там ли е най-добре?

Той няма да се измъкне, помисли си Амелия.

– Да. Елате веднага.

– Тръгваме.

Сакс надникна бързо в кафенето и пак се скри. Не видя заподозрения. Сигурно седеше някъде в задната част на заведението. Амелия се промъкна надясно и се приближи до отворения свод на кафенето. Щом тя не го вижда, и той не я вижда.

Сакс и екипът щяха да обградят...

В този миг Амелия ахна, защото чу внезапен пронизителен писък зад себе си. Ужасяващ вопъл на човек, изпитващ болка. Беше толкова сърцераздирателен и силен, че не можа да разбере дали е мъжки или женски.

Звукът се чу от върха на ескалатора, който свързваше първия с втория етаж.

О, боже...

Горният панел на ескалатора, където хората стъпваха, слизайки от движещите се стълби, се беше отворил и някой беше паднал в работещия механизъм.

– Помощ! Не! Моля ви! Моля ви! Моля ви! – разнесе се мъжки глас и после думите отново се сляха в писък.

Клиенти и служители се развикаха. Онези на стъпалата на повредения ескалатор, който все още се движеше, отскочиха назад или хукнаха надолу срещу движението. Хората на съседния ескалатор, който се спускаше надолу, също скочиха, може би мислейки, че механизмът ще погълне и тях. Неколцина паднаха на купчина на пода.

Сакс погледна към кафенето.

Нямаше следа от Четиресет. Беше ли видял полицейската ѝ значка на колана или оръжието, когато като всички други се бе обърнал да види злополуката?

Тя се обади на Евърет, каза му за нещастния случай и поръча да съобщи на диспечера, а след това да завардят изходите. Неизвестният заподозрян 40 може би я беше видял и сега бягаше. Амелия се втурна към ескалатора и забеляза, че някой е натиснал аварийния бутон. Движещите се стълби намалиха скоростта и после спряха.

– Спрете го, спрете го! – изкрещя човекът, заклещен вътре.

Сакс стъпи върху горната част на платформата и погледна в зеещия отвор. Мъж на средна възраст – четиресет–четиресет и

пет годишен – беше заклешен в зъбните колела на мотора, който беше монтиран на пода на около два и половина метра под отворилия се алуминиев капак за поддръжка. Моторът продължаваше да се върти, въпреки че някой беше натиснал аварийния бутон. Вероятно само беше изключил съединителя с движещите се стъпала. Горкият човек беше заклешен в кръста. Беше обърнат на една страна и размахваше ръце срещу механизма. Зъбните колела се бяха забили дълбоко в тялото му. Дрехите му бяха напоени с кръв, която се стичаше на пода на дъното на шахтата. Той носеше бяла риза с табелка с името си. Вероятно беше служител в някой от магазините в мола.

Сакс погледна тълпата. И там имаше служители, няколко човека от охраната, но никой не правеше нищо, за да помогне. Поразени лица. Някои, изглежда, се обаждат на 911, но повечето снимаха с мобилните си телефони.

– Помощта идва! – извика на пострадалия Амелия. – Аз съм полицаи. Ще сляза там долу.

– Боже, колко боли! – Той отново изпищя.

Сакс усети вибрациите от звука в гърдите си.

Кръвоизливът трябва да спре, реши тя. И ти си единствената, която ще го направи. Слизай долу.

Амелия напрегна мускули и отвори по-широко капака. Не носеше много бижута, но изхлузи от пръста си единствения си аксесоар – пръстен със син камък – защото се опасяваше, че може да заклеши ръката ѝ в зъбните колела. Въпреки че тялото на мъжа беше блокирало единия ред, вторият, задвижващ ескалаторна надолу, все още работеше. Стремейки се да не обръща внимание на клаустрофобията си, Сакс започна да се спуска в тясната шахта. Имаше стълба за работниците, но се състоеше от тесни метални стъпненки, които бяха хлъзгави от кръвта на пострадалия. Той очевидно беше прерязан от острия ръб на капака, когато беше паднал. Амелия се вкопчи с пръстите на ръцете и краката си в стъпненките. Паднеше ли, щеше да се стовари върху мъжа, а точно до него имаше втори ред работещи зъбни колела. Кракът ѝ се плъзна и мускулите на раменете ѝ се схванаха от напрежение. Подметката на единия ѝ ботуш леко докосна работещите зъбни колела, които изрязаха бразда в нея и закачиха края на джинсите ѝ. Амелия бързо дръпна крака си.

И после се спусна на пода... *Дръж се, дръж се*, каза си тя или си го помисли и за себе си, и за пострадалия.

Письците на мъжа не стихваха. Пепеляво бледото му лице се беше сбръчкало и кожата му блестеше от пот.

– Моля те, Боже...

Амелия се промъкна внимателно покрай втория ред зъбни колела, като два пъти се подхлъзна в кръвта. Веднъж кракът ѝ неволно се протегна, кръстът ѝ се скова и тя полетя към въртящото се зъбно колело.

Успя да спре точно преди лицето ѝ да докосне метала. Пак се подхлъзна. И пак се хвана.

– Аз съм полицай – повтори тя. – Медиците ще дойдат всеки момент.

– Положението е лошо. Много боли. О, колко много боли!

Амелия вдигна глава и извика:

– Някой от поддръжката! Някой от управата! Спрете проклетото нещо! Не стъпалата, а моторът! Изключете го!

Къде бяха пожарникарите, по дяволите? Сакс огледа раната на човека. Нямаше представа какво да направи. Съблече якето си и го притисна до разкъсаната плът на корема и слабините на мъжа, но това не помогна много за спирането на кръвоизлива.

– Ох, ох, ох! – стенеше човекът.

Амелия носеше незаконен, но много остър сгъваем нож в задния си джоб и потърси кабел, който да среже, но не видя такова нещо. Как може да направиш такава машина и да не сложиш копче за изключване? Господи. Тя се въбеси от некомпетентността.

– Съпругата ми – прошепна мъжът.

– Не говорете. Всичко ще бъде наред – успокои го Сакс, макар да знаеше, че нищо няма да се оправи. Тялото му представляваше кървава каша. Дори да оцелее, никога нямаше да бъде същият.

– Съпругата ми. Тя е... Ще отидеш ли при нея? Синът ми. Кажете им, че ги обичам.

– Сам ще им го кажеш, Грег – отговори тя, прочитайки името му на табелката на гърдите му.

– Ти си ченге.

– Точно така. И ей сега ще дойдат медиците...

– Дай ми пистолета си.

– Какво?

Той продължи да пици. По лицето му се стичаха сълзи.
– Моля те, дай ми пистолета си! Как се стреля? Каж ми!
– Не мога да го направя, Грег – промълви Амелия и хвана ръката му, а с другата си длан избърса потта от лицето му.
– Много ме боли... Не издържам. – Той изпищя още по-силно отпреди. – Искам всичко да свърши!
Сакс не беше виждала по-безнадежден израз в нечии очи.
– Моля те, за бога, дай ми пистолета си!
Амелия спусна ръка и извади пистолета си „Глок“ от колана.

Ченге.

Това не беше хубаво. Никак не беше хубаво.

Високата жена. Черни джинси. Красиво лице. И, ах, червена коса...

Ченге.

Оставям я при ескалатора и тръгвам сред тълпите в мола.

Тя не знае, че съм я видял. О, да, видях я добре и ясно. Писъкът на мъжа, който изчезна в челюстите на машината, накара всички да погледнат по посока на звука, но не и нея. Тя се обръщаше да потърси мен в приятното кафене „Старбък“.

Видях пистолета на хълбока ѝ и полицейската значка. Не частно ченге или наемник, а истинско. Чистокръвно. Тя...

Хей, какво беше това?

Изстрел. Не си падам много по оръжията, но съм стрелял с пистолет. Това несъмнено беше пистолет.

Озадачаващо. Да, да, тук има нещо странно. Дали полицайката – ще я нарека Червенокоска заради косата ѝ – смяташе да арестува някой *друг*? Трудно е да се каже. Може би беше погнала мен заради пакостите, които съм си наумил. Вероятно заради труповете, които изхвърлих в онова тинесто езеро близо до Нюарк преди известно време. За да потънат, завързах за краката им пудовки, каквито си купуват дебеланковците, за да ги използват шест пъти и половина и никога повече. В пресата не се споменаваше нито дума за случая, но все пак това е Ню Джърси, където стават много убийства. Поредният труп? Не си заслужава да пишем репортаж. Виж, „Метс“ са победили със седем точки разлика! Или пък полицайката ме издирваше заради кавгата на онази

слабо осветена улица в Манхатън и човека с прерязано гърло. Или може би заради строежа зад клуб „40 градуса север“, където пак оставих готина пратка с разбита глава.

Разпознал ли ме е някой на онези места, докато режа или разбивам?

Възможно е. Аз се отличавам по външност, ръст и тегло.

Ще предположа, че тя иска мен. Трябва да наведе глава, да прегърбя рамене и да се махна отгук. По-добре е да се смаля със седем-осем сантиметра, отколкото да стърча над другите.

Ами изстрелът? За какво беше? Дали Червенокоска преследваше някой още по-опасен от мен? Ще гледам новините по-късно.

Навсякъде е пълно с хора, които се движат бързо. Повечето не ме поглеждат, колкото и да съм висок, кльощав и с дълги крака и пръсти. Единственото им желание е да излязат от мола и да избягат от писъците и изстрела. Магазините и закусвалните се опразват. Хората се страхуват от терористи, откачалки с камуфлажно облекло, които наръгват с нож, разрязват и стрелят по целия свят от гняв или заради смахнатите си мозъци. „Ислямска държава“, „Ал Кайда“. Милициите. Всички са настръхнали.

Завивам тук и се промъквам между мъжки чорапи и бельо.

Хенри Стрийт, Изход 4, е право пред мен. Оттам ли да изляза?

По-добре да спра. Поемам си дълбоко дъх. Няма да бързам. Първо ще се отърва от зеленото сако и бейзболната шапка. Ще си купя нещо ново. Шмугвам се в евтин магазин, за да платя в брой за синьо италианско сако, произведено в Китай. Има дължина деветдесет сантиметра. Какъв късмет. Трудно е да намериш този размер. Хипстърска мека шапка. Младеж от Близкия изток прибира парите ми в касата, докато пише съобщение на мобилния си телефон. Колко неучтиво. Ще ми се да му разбия черепа. Поне не ме поглежда. Това е хубаво. Слагам в раницата старото си зелено карирано сако. То е от брат ми, затова не го изхвърлям. Пъхам в раницата и спортната шапка.

Хипстърът с италианско сако, произведено в Китай, излиза от магазина и се връща в мола. Е, откъде да избягам? Изходът към Хенри Стрийт?

Не. Идеята не е умна. Навън ще има куп ченгета.

Оглеждам се наоколо. Навсякъде. Аха, служебна врата. Убеден съм, че ще има товарна платформа.

Минавам спокойно през вратата, сякаш работя в мола, като я бутам само с кокалчетата на пръстите си, не с длани, за да не оставя отпечатъци, покрай табелка с надпис „Само за служители“.

Какъв късмет извадих с ескалатора, когато се разнесоха писъците и Червенокоска хукна натам. Провървя ми.

Навеждам глава и вървя с отмерени крачки. Никой не ме спира в коридора.

Аха, памучна престилка на закачалка. Свалям табелката с името на служителя и я закачам на гърдите си. Сега съм Марио, любезен член на екипа. Не приличам много на Марио, но номерът ще мине.

Двама работници, млади мъже, единият с тъмна кожа, другият бял, влизат през вратата пред мен. Кимам им. И те ми кимат.

Надявам се, че никой от тях не е Марио. Или най-добрият му приятел. Ако е така, ще трябва да бръкна в раницата си, а знаем какво означава това – чупене на кости отвисоко. Разминаваме се.

Добре.

Или пък не.

– Хей? – вика ми някой.

– Да? – отговарям и доближавам ръка до чука.

– Какво става там горе?

– Мисля, че обир. В бижутерския магазин. Не съм сигурен.

– Шибаняците така и не сложиха охрана там. Трябваше да им кажа.

– Те продават само евтини боклуци – обажда се колегата му. – Цирконий и други такива неща. Кой би рискувал да го застрелят за цирконий?

Виждам табелка към „Доставки“ и чинно тръгвам по посока на стрелката.

Чувам гласове отпред, спирам и поглеждам зад ъгъла. Там има само един дребен чернокож пазач. Лесно мога да му строша главата с чука. Да разбия лицето му на десетина парчета. И после...

О, не. Защо е толкова труден животът?

Появяват се още двама. Единият бял, другият чернокож. И двамата два пъти по-тежки от мен.

Дръпвам се назад. След миг нещата се влошават още повече. Зад мен, в другия край на коридора, по който току-що дойдох,

чувам още гласове. Може би е Червенокоска заедно с други ченгета и оглеждат тази част на мола.

А на единствения изход пред мен има четири наети ченгета, които живеят за деня, в който и те ще имат възможност да чупят кости... или да използват електрошоков пистолет или спрей.

Намирам се по средата и няма накъде да бягам.